ښکلې کيسې
Ketabton.com
ليکوونکی : عثمان غني
کال : 1399

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې کيسې

1

امام حسن البناء رحمه الله!!!....

د مصر د قاهرې نه لرې په يوه کلي کې د روژې په مياشت کې د لمونځ کوونکو تر منځ اختلاف پيدا شوی وو، تر داسې حده چې نږدې وه دا اختلاف په جګړې واوړي، ځينو ويل :د تراويح رکعتونه شل دي...
نورو ويل :نه نه د حضور صلی الله عليه وسلم نه يوازې اته رکعته ثابت دي.

د حضرت عمر رضی الله عنه په عصر کې صحابه وو رضی الله عنهم شل رکعته د تراويح لمونځ په جماعت سره اداء کاوه، آيا هغوی تېروتي وو؟!
د شلو دليل ضعيف دئ!

موږ خو خپل مشران د اته رکعتيزو تراويح په ويلو ليدلي دي
د اتو دليل کمزوری دئ موږ خو شل رکعته وايو
د دوی له منځ نه يو اجنبي شخص پورته شو او په لوړ ږغ ئې وويل:

أيها الاخوان) !!اې ورونو
د ده آواز دروند وو، همدا دليل وو، چې د بحث خلک ټول د ده خوا ته متوجه شول، زه د تراويح د لمونځ په اړه له ډېره وخته ستاسې بحث اورم، په مسجد کې ږغ اوچتول د مسجد د آدابو خلاف عمل دئ، حالانکه ستاسې بحث خو د جګړې حالت غوره کوي.

دا ستونزه د حل کېدلو پر ځای لا پېچلې کيږي، که تاسې زما د دوو پوښتنو ځواب ووایاست، کېدای شي دا مشکل حل شي، آيا تاسې ماته د دې خبرې اجازه راکوئ؟!
هو هو وفرمايه، بس دغه ستونزه دې حل شي، له مختلفو سَمتونو نه آوازونه اوچت شول.

پوښتنه دا ده :اجنبي شخص خلک خپل خوا ته متوجه کړل او وئې ويل :د تراويح شرعي حکم څه دئ؟ فرض دي، سنت دي او که نفل؟!
دا نفل دي نفل دي ...خلکو ځواب ورکړ، ډېر ښه اوس دا ووایاست، چې په اسلام کې د مسلمانانو د اتحاد او اتفاق او اخوت و محبت په اړه څه حُکم دئ؟
فرض دئ اخوت فرض دئ ...خلکو ورغبرګه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

أيها الاخوان)اې ورونو (
نفل هغه عمل دئ که کله نا کله ترسره نشي گناه نشته، خو فرض بیا هغه څه دئ چي په پرېښودلو ئې انسان گنهگار کیږي، آیا ما صحیح خبره وکړه که نه...

هو بالکل صحیح خبره ده ...ټولو په یو ځای ځواب ورکړ
واعتصموا بحبل الله جمعیاً و لا تفرقوا
مونږ باید د هغه ذات رسئ مضبوطه ونیسو، چي پرې مأمور شوي یو او له جلا کئدلو نه ئې منع کړي یو، ځکه په خپل منځیو جگړو مسلمانان بې همته کیږي.

ولا تنازعوا فتفشلوا و تذهب ریحکم...
تراویح سنت دي، خو اتحاد بیا فرض!

اوس تاسي راته ووایاست چي کوم شخص چي د یو سنت د قیام لپاره د مسلمانانو تر منځ تفرقه او جلاوالی راولي؛ داسي کس به د دین خیرخواه وي او که دښمن؟
دښمن دښمن ...مکمله ټولنه په یو برغ

ستاسي دښمن مو اتحاد غواړي که انتشار؟!
انتشار ...انتشار...
اوس فکر وکړئ کوم شخص چیي د رسول الله صلی الله علیه وسلم په امت کي بېلتون راولي، آیا هغه به د رسول اکرمؐ ریښتنی او مخلص امتي وي؟!

د حضور اکرمؐ پیروکار؛ نه نه !!!هغه به د دښمن جاسوس وي...
په دغه وخت کییو ځوان پورته شو او په لوړ برغ ئې وویل که څوک بیا داسي وکړي ته به ئې منع کړې او که به ئې ملگری شې.
زه به ئې منع کوم...

تاسي ته د اتو او شلو رکعتونو مسئله مهمه ده، که د مسلمانانو د اتحاد او اتفاق؟!
اتفاق اتفاق ... د ټولني برغ

ایها الاخوان
که تاسي اتحاد غواړئ نو لږ قرباني به ورکوئ، آیا قرباني ورکوئ؟!
موږ هر ډول قربانۍ ته چمتو یو...
قرباني به بس دا وي، چي پر کوم امام یا خپل تحقیق چي مو اعتماد او اطمینان وي عمل ورباندي وکړ ...ئنور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسان په دلیل پوه کړئ؛ خو د نورو د رائي او تحقيق احترام هم وکړئ، څکه هر مسلمان د خپل موقف د ریښتین ولې لپاره د قرآن او سنت نه دلیل وړاندي کوي، هيڅ مسلمان له انجيل او تورات نه دليل نه راوړي، په تعبير او تشريح کي اختلاف فطري امر دئ، په فروعي مسائلو کي چي څوک کومي رأيي ته اعتبار ورکوي عمل دي پرې وکړي، خو د دين د بنيادي او متفقه مسائلو او په ژوند کی د هغوی د نافذ کولو لپاره ټول په ګډه هلي ځلي وکړئ.

ستاسي دښمن که انګرېز وي او که يهودي؟ هغه به ستا د وژلو په وخت هيڅکله دې ته ونه ګوري چي فـلان شافعي د او فلان حنفي، دی اته رکعته تراويح کوي او هغه بل شل رکعته، د هغوی په سترګو کي هر کلمه ويوونکی يو دئ، د هغوی د بريا راز دا دئ چي تاسي د يو بل سره وجنګوي.
څکه نو ضرورت دا دئ چي مونږ نن د فروعي اختلافاتو نه پورته شو او د کفر او ظلم خلاف سره يو شو، او له ځانونو نه کامل او صحيح مسلمانان جوړ کړو.

د اجنبي وينا ختمه شوه...
خلک ور ولاړ شول او له ډېري ميني او احترام نه ئې د هغه سره مصافحه پيل کړه، يو معزز شخص ورته را مخکې شو او وئې پوښتل :زه ستا له خبرو نه ډېر متأثر شوم که مو ځان راته معرفی کړئ!

اجنبي :زما نوم حسن البناء دئ او زه په قاهره کي اوسم.

2

د ۲۰۱۱ زېږديز کال د نومبر د مياشتي پر ۱۹ نېټه له يوې زړې کنډوالې څخه داسي يو څوک ونيول سو چي له نژدې پنځه يا شپږو مياشتو څخه همدلته پټ سوی و، هغه سخت ژوبل او ناروغ و، د خوني(کوټې) حال دومره خراب و چي نه رڼا ورتلله ، نه تازه هوا او نه يې تشناب درلود، د دې سړي څښناک، خوراک، خوب او حاجت پوره کول ټوله په همدې څلور دېواله خونه کي تر سره کېدل. کله چي دا کس ونيول سو، ګمان کېدی چي له ډېري مودې څخه وږی او تږی پاته سوی او په اونيو اونيو نه دی لمبېدلی. د هغه نيالی ، بالښت او شړی دومره خيرن ول چي پکښې پرېوتل خو هلته پرېږده په ورته کتلو يې د سړي خوا را ګرزېده. په خيرن او بوينه شړی کي نغښتل سوی کوم کس چي ونيول سو دا يو عام سړی نه و، بلکي څه موده وړاندې همدا سړی ډېر شتمن و، دا هغه څوک و چي نوم يې د نړۍ د څو شتمنو او اغېزمنو خلکو په کتار کي راتلی، هغه ډېر د سکون ژوند تېراوی، هغه پر عياشيو باندې په ثانيو کي په ميلينونو ډالر مصرفول. يو وخت يې د لندن په ښار کي په خپل موټر کي سفر کاوی چي د لندن په شمال کي يې يوه ښکلې ماڼۍ(بنګله) خوښه سوه او د همدې ماڼۍ د رانيولو پرېکړه يې وکړه خو د کور خاوند يې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خرڅولو څخه نته وکړه او دې ښاغلي د خپل ضد له مخې پر هغه ځای دوه برابره پيسې ياني لس ميليونه برټش پونډز د ماڼۍ خاوند ته ورکړل او کور يې ځني واخيست.

په ۲۰۰۹ زېږديز کال کې نوموړي خپله ۳۷ مه کليزه ولمانځله، چې د نړۍ تر ټولو شتمنو خلکو پکښې ګډون وکړ، په هغوی کې د روسيې "Albanian tycoon"، د زرو د زېرمو څښتن "peter Munk" او "prince of Monaco" "albert" غوندي د نړۍ مشهورو څېرو ګډون کړی وو، او دغه کليزه تر ننه د نړۍ په ګران بيه کليزو کې شمېرل کېږي.

دا سړی دتر ټولو ګران بيه انځورګرۍ د رانيولو شوقي و، هغه د خپلې ماڼۍ د ښايست لپاره د ماليت پر انځورګرۍ په اربونو ډالر ورکړي ول.

په ۲۰۰٦ مېلادي کال کې پر اسرائيلۍ ممثلې (اداکارې) باندې مين سو، او د هغې د خپلولو لپاره يې پرېمانه دولت مصرف او پر هغې انبار کړ، هغه و چې "orly weinerman" يې انډيواله (ګرل فرينډ) سوه، دا نو د نړۍ تر ټولو ګران بيه انډيواله نجلۍ وه.د برتانيې پخوانی لومړی وزير ټوني بلير د نوموړي ډېر ټينګ ملګری و. د برتانيې شاهي کورنۍ هغه څو ځلي په "buckinggham palace" او "wensley castle" کې د ماښامنۍ او غرمنۍ لپاره ميلمه کړی و، هغه په لندن او فرانس کې د ځوانۍ شپې ورځې تېرولې، هغه په ډېر وياړ سره د نړۍ په ګوټ ګوټ کې قانون تر پښو لاندې کاوی، هغه يو ځل د پاريس په "shanzelize street" باندې موټر په ۱۳۰ کېلومټر تېز رفتار کې تېر کړ چې ټوله اروپايي نړۍ يې حيرانه کړه. او د پاريس ښاري دولت د هر څومره کوښښ سره سره ونه توانېدی چې لږ تر لږه يې جرمانه کړي. دا سړی د خپل هيواد د "investment authority" مشر و، د پانګې اچونې دغه دولت دومره واک درلود چې د نړۍ په هر هيواد او هر وخت کې يې تر لس بيليونه "10$ billion" پورې سرمايه ګذاري کولای سوه، او دا ډېره غټه خبره وه.

د داسې نوم او درنښت درلودونکي ژوند څښتن چې د ۲۰۱۱ کال د نومبر د مياشې پر ۱۹ نېټه په کومه خيرنه او بوينه ښرۍ کې ونيول سو، دا ځوان سيف الاسلام نومېږي، دی په نړۍ کې پر دريم نمبر په تيلو د شتنمن هيواد ليبيا د پخواني واکمن کرنل قزافي زوی دی، نوموړی د قزافي ځای ناستی او د ليبيا ولي عهد و، دی په خپل وخت کې د ليبيا دوهم بااثره سړی و، دی دومره اغېزناکه او واکداره کس و، چې کرنل قزافي يې د "نيوکليئر" پروګرام په پرېښودولو باندې قائل کړی و.

سيف الاسلام دا مهال د ليبيا د واکمن دولت په زندان کې دی، او تر مرګ ستونزمن ژوندورباندې تېرېږي. هغه سيف الاسلام چې يو پښه به يې په ليبيا او دوهم پښه په لندن يا فرانس کې پرته وه، د چا لپاره چې به د فرانس سترو کمپنيو ځانګړي عطر جوړول، دا هغه سيف الاسلام دی چې څه موده وړاندې به يې د برتانيې د هيواد شاهي کورنۍ خاصې ميلمستياوې کولې، مګر نن په ټوله نړۍ کې هيڅ داسې هيواد نسته چې هغه ته پنا ورکړي، هغه سيف

(c) ketabton.com: The Digital Library

الاسلام چي د لندن او فرانس په مشهورو او گرانه بيه خوړنځايونو کي ځانګړي خواړه ورته پخېدله، نن يې ديوه وخت ډوډۍ په ډېره سخته په نصيب کېږي، هغه سړی چي په يوه لحظه کي يې په لس ميليونه پونډز باندي يو کور رانيولای سوای، نن د سر پنا لپاره د کوټې چت نه لري، د چا چي تر پرونه ميليونران خلک انډيوالان ول نن په زهرۍ او خواستۍ فريادونه کوي خو هيڅوک د خبري اورېدولو او مرستي کولو نه لري، سيف الاسلام له اسمان څخه پر مځکه را لوېدلی دی، او پاچاهي يې په فقيري بدله سوې ده. ځکه هغه خلک چي الله هېروي او پر ځان باندي د خدای خيال کوي، نو پر داسي خلکو باندي يوه نه يوه ورځ د الله غضب را لوېږي، او بيا يې هيڅوک نه سي ژغورلای.

داسي واکمنان چي واک هر څه ګڼي او د اقتدار په نشه کي دومره ډوب سي، خيال کوي چي زما واک او دبدبې لره هيڅ زوال نسته ، زما د واک لمر به د خيال پر اسمان همداسي ختلی ولاړ وي او زما د تقدير ستوری به د تل لپاره ځلېږي. نو داسي واکمنانو او زور واکانو ته د سيف الاسلام کيسه په چيغو چيغو وايي: څوک چي د ولس باور او احساس له لاسه ورکړي او پر خپل ځان باندي د خدای خيال وکړي دا کسان به يوه نه يوه ورځ له داسي دردناکه، بې چاره، زليل او بې وسه سر نويشت سره مخامخ کېږي.

3

يو ټيکسي چلوونکی سعودی کيسه کول چي له رياض نه مې دمام ته څلور ځوانان سپاره کړل د ټيکسي ډريور وايي دا څلور واړه ښه په سور کې نه وو مست ځوانان وو او مجلس يې هم بې سوره وو دی وايي په لار کې د تيلو اچولو له پاره ودريدلم اود مازدګر د لمونځه وخت وو هم و تيل مې واچول وروسته مې ځوانانو ته وويل :که مو خوښه وي د مازدګر لمونځونه به وکړو؟ خو ځوانانو ځواب هېښوونکی و !زماځنکه ته ناست ځوان په دوی کې ليږ م شر و او داسی ښکاريده چې د دوی د سفر مشر هم دی شاته يې خپلو ملګرو ته وکتل وروسته يې زما د لمانځه کولو د پوښتنې په ځواب کې راته وويل :مونږ خو لمنځونه نه کوو..
ټيکسي ډريور وايي :زه حيران شوم چې دا څه وايي داسې مسلمانان هم وي چې لمانځ نه کوي !ورته ومې ويل : يارانو !دا منم چې تاسو ځوانان يئ .هر څه به کوئ خو لمونځ بايد هيځکله پرېنږدو له الله سره داړيکوهمدا يوه لاره راپاته ده دا لاره بايد هيڅکله ونه ترو او لمونځ خامخا بايد وکړو.ټيکسی ډريور وايي :ځوانانو پخپلو کې يوه بل ته وکتل او زما څنګ ته ناست مشر يې راته وويل سمه ده څه چې لمنځونه وکړو،لمنځو ته ښکته شوو،اودسونه مو وکړل او زه د لمانځه دامامت له لپاره مخته شوم څلورو واړو ځوانانو اقتدا راپسي وکړه مسافرانه دوه رکاته لمونځ اوسلام مې واړوه چې مخ مې را وګرځاوه هغه مشر يو يې لا په سجده پروت و.
مونږ ټول ورولاړ شوو چې ځوان مو وښوراوه له حرکته لويدلی و او مهربانه الله ته يې روح سپارلی وه !ملګري يې سخت خپه او ټول په ژړا شول او يوه ملګري يې زيات ژړل، وروسته هغه ماته وويل چې دا زما مشر ـ ورور دی او باور وکړه چې دا پنځلس کاله کيږي چې لمونځ يې نه وکاوه !خاتمې پتې اونامعلومه دي، په مرګ هيڅ باور نشته، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مومن باید دهر لمانځه په مهال په دې فکر وي چې شونې ده دا يې وروستی لمونځ وي لکه په يوه حديث کې راغلي رسول الله صلی الله عليه وسلم ته يو سړی راغی ورته ويې ويل :يارسول الله !په لنډه توګه مې پوه کړه، هغه ورته وويل :چې کله لمانځه ته لاړ شې داسې لمونځ کوه لکه همدا دې چې ورستی لمونځ وي] .عن أبي أيوب رضي الله عنه قال :جاء رجل الى النبي صلى الله عليه وسلم ، فقال :يا رسول الله، علمني وأوجز، قال :اذا قمت في صلاتک فصل صلاة مودع .رواه احمد و ابن ماجه [.الله مو دی لمونځونه د سترګو يخوونکی وګرځي او الله دې زموږ خانمې په ايمان او ښواعمالو کړي.

4

يوه ورځ يو سړي خپل مريی بازار ته را وستی ددې لپاره چې خرڅ ئې کړي نو ږغ يې وکړ !چې زه خپل مريی خرڅوم ډېر ښه مريي دی خو يو عيب لري هغه دا چې چغلګر دی .يو سړي د خپل ځان سره فکر وکړ چې راسه دا مريی رانيسه دا دومره عيب نه دی نو ورغلی ؛ هغه مريی يې ځنې رانيوی د ځان سره ئې خپل کور ته بوتلی.

مريي د نوي مالک سره کار شروع کړ؛ څه وخت يې خورا ښه کار او ښه خدمت وکړ؛ د څه وخت په تيرېدو سره بيرته هغه خپل عادت پيل کړ.
لومړی ورغلی د خپل مالک مېرمنې ته يې وويل :ستا خاوند د بلې ښځې سره اړيکې لري غواړي چې ډېر ژر واده ورسره وکړي او تا پريږدي؛ زه تا ته دا خبري د دوستی په موخه کوم زما خبري دې ستا سره خوندي وي چاته يې بيان مه کوه .ښځې چې د مريي خبري واورېدې ډېره نا ارامه او خوا بدې سوه د څه وخت په تېرېدو سره مريي د خپل مالک ښځې ته وويل چې زه تاته يو نسخه درښيم دا کار وکړه ستا خاوند به بله ښځه پريږدي .ښځې ورته وويل چې دا خو ښه خبره ده ونيسه راته وې ښيه ؛ مريي ورته وويل کله چې دې د شپې خاوند بيده سي نو چاقو راواخله د ږيري وريښتان يې يو څه ور پريکړه ؛ او د ځان سره يې وساته، بس دا کار وکړه خاوند به دې نوري ښځې پريږدي يوازې به ستا سره ژوند کوي.

ښځې ورسره خوښه کړه چې دا خو بيخي اسانه کار دئ ؛ د ا کار خو بيخي په اسانی سره کولای سم؛ مريي چې ښځې ته دا خبره وکړه دستي راغلی خپل مالک ته يې وويل :اې باداره !ستا مېرمن د نوروسره ناروا اړيکي لري اوس غواړي چې ډېر ژر پر تا باندې مرګوني حمله وکړي تا ووژني او خپلې اړيکې د هغو سره نوري پياوړي کړي، مريي زياته کړه چې زه ستا د خواخوږی په موخه دا خبري کوم زما خبري رښتيا دي هيڅ درواغ پکښې نسته که ته زما خبري نه منې نو ته نن ماښام ځان پر خوب واچوه مه بيديږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازي په ښکاره ځان بیده وښیه تـه بـه ووینـې چـي سـتا مېـرمن بـه پـر تـا چـاقو راواخـلي او بـل کـار دا وکـړه چـي زما حال پټ وساته چاته مه وایه چي دا خبره ده را ته ویلې ده.

مالـک چـي د مریـي خـبري واوریـدې ډېـر خوابـدي سـو؛ کلـه چـي ماښـام سـو ده ځـان پـه ښـکاره پـر خـوب واچـوئ، مېرمنـي یـي لـږ څـه وخـت انتظـار وکـړ کلـه چـي یـي یقـین سـو چـي سـړی بیـده دی نـو چـاقو یـي را واخیسـتی خاونـد یـې د سـترګو تـر کونجـانو ورتـه وکتـل ژر وغورځیـدی تـر مـټ یـي ټینګـه کـړه او ورتـه ویـي ویل :تـه غـواړې مـا ووژنـې؟ نـوري خـبري یـي نـه وکـړې دسـتي یـي چـاقو ځنـي واخیسـتی مخکـي تـر دې چـي میرمن یي یوڅه ووایي په هغه چاقو یې خپله میرمن مړه کړه

د ښځي قریبان چي خـبر سـوه هغـو راوځغسـتل بـې پوښـتني یـي پـرده بانـدي حملـه وکـړه وې واژه .لنـډه دا چـي دواړو کورنیو یو پـر بـل بانـدي حملـې پیـل کـړې او تـر مـنځ یـي لویـه جګـړه وموښـته دا دیـوه مریـي د چغلګـرۍ هغه بده پایلـه وه چـي پـه دنیـا کـي یـي خلګـو تـه ورسـول همـدا وجـه ده چـي چغلګـري کـول سـتره ګنـاه ده هـر مسلمان باید په کلکه ځان ځني وساتي.

5

لومړۍ نړیواله جګړه کې یو سرتیري، خپل قوماندان ته داسې ولیکل !

ښاغلی قوماندان صیب!

خپله وسله مې تر خاورو لاندې پټه کړه ، نور نه جنګیږم ،او دا پرېکړه مې نه د مرګ له ویرې

او نه هم د خپلې مېرمنې ، زوی او لور دمینې له کبله کړې! ،که راڅخه وپوښتې؟ وروسته تر هغه چې د دښمن یو سرتیری مې مړ کړلو نو

وروسته مې د هغه جیبونه وکتل او یو عجیبه ښېښې سره مخ شوم، هغه داچې،

د یوه کاغذ پر مخ چې په وینو ککړ وو داسې لیکل شوي وو:

پلارجانه !د کومې ورځې نه چې تا زه یواځې پرې ایښي یم ، هر سهار تر لمر لویدو پورې د خپل کور د وره مخې ته ناسته یم او ستا د راتلو لارې څارم،

په خدای قسم دا ځل که راغلې ، نو غیر کې به دې ټینګ نیسم او بل ځل دې نه پرېږدم چې جګړې ته رانه ولاړ شې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو قوماندان صیب !ما دهغې ماشومې لورکۍ پر وړاندې یو نه بښونکې ګناه تر سره کړه،

ما هغه ماشومه د تل لپاره په یوه خیالي انتظار کې پریښوده،هغه به تر کله ناخبره د خپل مړ شوي پلار د راتګ لارې څارې،او ترکومه به هره ورځ د خپل پلار د راتګ په انتظار کې تر لمر لویدو پورې انتظار کوي.،نو !ورته برخلیک زمونږ په ګران هېواد افغانستان کې هم روان دی،

چې بې ګناه خلک په کې وژ ل کیږي او معصوم ماشومان د تل لپاره دپلار له مینې څخه بې برخې کیږي.

6

یوه ملګري کله چې دې خپل ملګري جنازه ولیده په خندا شو.

سپین ګیرى ورته وویل بچیه سړى په جنازه نه خاندى

هلک چې سترګې یې له اوښکو دکې شوى وى ځواب یې ورکړ

بابا څه درته ووایم!!..

له زړه مې تورې وینې څاڅې ، خو ملګري راڅخه ژمنه اخستې وه چې کله سره ووینو نو په خندا به یو بل وینو

اودایې هم راته ویلی وو چې کله مړ شوم نو په خندا به زما

خواته راځې ځکه چې هغه وخت به هیڅوک هم نوى چې ستا اوښکې پاکې کړى ښه ملګري دې ژوند ریښتنې سرمایه ده په ژوند یې قدر

وکړى خاص دالله ج درضاپه خاطر ورسره ملګرى وکړى دروغ مه وایې چل ول مکوى ځان په ملګري لوړ مه بولې او دانسانیت اخلاقو نه یې استفاده مه کوى انشاءالله ملګري به مو تر آخر دې ژوند پورى وى.

7

یوه ورځ پاچا خپل درې ۳ وزیران دربار ته راوغوښتل ، او ورته ویې ویل، چې هر وزیر یوه کڅوړه درسره واخلئ ، باغ ته ولاړ شئ او پاچا ته ښې رنګارنګ میوې راوړئ! وزیران چې دغه عجیب امر حیران کړل، درې واړه له کڅوړو سره باغ ته ولاړل .ترڅوچې دپاچاامرپرځایکـړي)!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(يو وزير د پاچا لپاره ښې، تازه او مختلفې مېوې راټولې کړې) .

دوهم وزير : په دې فکر چې، پاچا خو خپله ټوله ميوه نه ګوري، چې څه فرق سره لري؛ نو له تازه او خامو مېوو څخه يې خپله کڅوړه ډکه کړه

دريم وزير چې ډېر ناپوه و، له ځان سره يې وويل چې، پاچا به يواځې ډکې کڅوړې ته ګوري او دې ته به نه ګوري، چې په منځ کې يې څه دي؟ په دې يقين يې خپله کڅوړه له وښو، پاڼو او نورو وړو خاشاکواولرګو څخه ډکه کړه، ځان يې له سټړيا څخه بچ کړو او خپله ډډه يې ووهله.دوهمه ورځ له امر سره سم درې ۳ واړه له ډکو کڅوړو د پاچا دربار ته حاضر شول .پاچا د کڅوړو له کتلو پرته سمدستي امر وکړ، چې دا درې وزيران د يوې مياشتې لپاره په يوه لرې زندان کې بنديان کړئ.همداسې وشول، له دوی سره په کڅوړو کې، له را ټولو شوو شيانو پرته، د خوراک لپاره نور هيڅ نه و.اوس نو اول وزير، چې ښه ميوه يې ټوله کړې وه، ټوله مياشت يې په هغه ميوه ګزاره کوله او مياشت ښه په اسانی پرې تېره شوه ،.دوهم وزير چې تازه، خامه او پخه ميوه يې راټوله کړې وه، له سخت مشکل سره مخ شو، څو ورځې يې تازه او پخه ميوه وخوړه او ګزاره يې پرې وکړه؛ خو وروسته خامې او خرابې ميوې ته مجبور شو، چې خوړلو يې ناروغ کړ او په سختو تکليفونو کې يې مياشت تېره کړه.دريم وزير چې بې ثمره واښه پاڼې اوخاشاک يې په کڅوړه کې راټول کړې وه ، د خوراک لپاره ورسره هيڅ نه و؛ نو له څو ورځو وروسته مړ شو ،.اوس نو له خپل ځان څخه سم وپوښتئ، چې تاسودحقيقی مالک اوپاچالپاره څه شی ټولوئ؟تاسې اوس په هغه باغ کې ژوند کوی، چې نېک او بد عملونه دواړه ټولولای شی؛ خو په ياد ولرئ، هر کله چې د پاچا حکم صادر شو، نو خپلې بنديخانې) قبر (ته به موسمدم ور واچوي ،.په دې بنديخانه کې به يواځې تنها ياست، تاسې سره به صرف يواځې ستاسې له اعمالو څخه ډکه شوې کڅوړه موجوده وي ؛ هر څه مو چې راټول کړي وي ، همغه به مو پکار شي . اوبسنو همدا نن کوښښ وکړئ، ځانونه سترې کړئ، ښې او تازه مېوې) نېک عملونه (راټول کړئ؛ تر څو چې هلته ارام او هوساپه خوشحالی سره اووسی

8

وائي، چې حضرت داود) ع (د خپل کار په ځای کې يوه ورځ په کار مشغول وو چې ناڅاپه يوه ښځه راغله او له سلام وروسته يی له حضرت داود) ع (ځنی وپوښتل چې!

ايا ستا خدای) ج (عادل دی او که ظالم؟
حضرت داود) ع (ورته وويل چې زما خدای عادل دی او هيڅکله ظالم ندی.
لدې سره ښځې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه یوه کونډه ښځه یم او کوچني یتیمان ماشومان په کور کې لرم، هره ورځ د غاړې دستمالونه په کور کې جوړوم او په بازار کې یې پلورم او په پیسو یې خپلو بچیانو ته نفقه برابروم.

خو نن چې کله د بازار په لور روانه وم په لاره کې ناڅاپه یو هوایي مارغه راغئ او زما دټکري ځني چې پرسر مې ایښی و، د دسمالونو ټول پنډوکی یووړ او خالي لاس کورته راغلم.

ښځې لا خبره خلاصه کړي نه وه چې دروازه ټک ټک شوه، حضرت داود) ع (ورته د ننوتلو اجازه ورکړه، گوري چې لس کسان تجاران راننوتل او هریو سل دیناره دحضرت داود) ع (په مخ کې کیښودل او ورته یې وویل چې داپیسې ضرورتمندو ته خیرات ورکړی، حضرت داود) ع (ترې پوښتنه وکړه چې خیریت دی، ټول لس کسان او هر یو سل دیناره خیرات ورکوی څه خبره ده؟

تجارانو وویل چې په سمندر کې یې په کشتۍ کې سفر درلود چې د کښتۍ یوه تخته ماته شوه او اوبه را پورته شوې، مونږ ټولو د الله تعالی حضور ته سوالونه وکړل چې که ددې طوفان ځنې ووځې نو هر یو به سل دیناره نزر ورکوي، تجارانو وویل چې د اسمان په طرف مو کتل چې یو مارغه راغئ او یو پنډوکئ یې په کښتۍ کې را وغورځاوه.

چې کله مو پنډوکئ خلاص کړو پکې دسمالونه وو او په هغو مو دکښتۍ تخته وتړله او له طوفان ځنې وژغورل شوو.

حضرت داود) ع (کونډې ښځې ته مخ واړو او ورته یې وویل چې زما الله ستا په دسمالونو ددوی ژوند وژغوره او د دریاب په منځ کې یې ستا د نفقې غم هم وخوړ.

څنگه دومره ستر رب) ج (ته ظالم ووایو؟

9

ماته خو ډېره جالبه کیسه ده، ځکه مې له تاسو سره شریکه کړه. پۀ هره دنده یا وظیفه کې کار کونکی ناست وي او گټه اخیستونکی ولاړ وي،مگر یؤاځې ښونکی دی چې هغه ولاړ وي او گټه اخیستونکی ناست وي!.

دا ماشوم یې چې غیږ کې اخیستی دا د پوهنتون استاد دی،خو دا ماشوم د دې استاد زوی نه دی، دا د پوهنتون د یؤي محصلي زوی دی،ماشوم ژړل د دې پر ځای چې محصله لۀ ټولگي اوباسي او یا ورته ؤوایي چې:

دا درس پریږده استاد خپله ماشوم واخیست تر څو یې مور پۀ آرامه درس ؤوایي،خو ماشوم د استاذ پۀ ولي ویده شو

مشري تکلیف دی تشریف ندی!..

(c) ketabton.com: The Digital Library

10

ددې کیسې لیکوال وایي :په یوه بازار کې ماته یو چرسي راغی او راته یې وویل، چې د چرسو لپاره لږې روپۍ راکړه.

ما ورته وویل چې، راشه خوراک درکوم؛ خو د چرسو لپاره روپۍ نه درکوم.

چرسي راته وویل چې، رزق ورکونکی بل دی، که د چرسو لپاره روپۍ راکوې، راکړه کنه لاړم درنه.

ما یو څو روپۍ ورکړې او چرسي روان شو، زه هم ورپسې روان شوم.

یو ځای کې واده وو یو سړي غټ پتنوس کې وریجې روانې کړې وې چې، پتنوس ترې وغورځیدو او وریجې ترې په ځمکه ولویدې.

چرسي ورته کښیناست چې، خوراک یې شروع کړ؛ نو زه یې ولیدم،

ماته یې یوه جمله وویله چې، هغه جمله به زما ټول عمر په یاد وي،

راته یې وویل چې، دا وخت مې الله تعالی سره اړیکې خرابې دي، کنه نو ماته به یې په لوښي کې رزق راکوه؛ خو زما رب دومره مهربان دی چې، له چا څخه خفه هم وي، بیا یې هم وږی نشي لیدلی.

11

یوه ورځ مرگ دیوه سړی څنگ ته ورغی ورته ویی ویل نن داخیری ورځ ده

سړی ورته وویل چه زه نه یم تیار

مرگ ورته وویل نن لیست کی لومړی نوم ستا دی

سړی وویل سمه ده

مخکی له دی چه ما له دونیا پنا کړی راځه یوه پیاله قهوه وڅکو مرگ وویل سمه ده

سړی مرگ ته قهوه ورکړه اوپه قهوه کی دخوب گولی ورکړی اوپه درانه خوب یی ویده کړ

سړی لیست راواخیست خپل نوم یی دلیست اخیر کی ولیکه

مرگ چه له خوبه راپورته شوو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو له سرې یی مننه وکړه او ورته ویی ویل

ددی لپاره چه تامی ډیر قدر او عزت وکړ نن لیست له اخیری خوا پیلوم☹

12

یو انجلی چی نوی تیلیفون یی رانیول

پلار یی چی ورته وکتل

پوښتنه یی وکړه :کله چی دا تیلیفون دی رانیول نو لومړی دی څه په وکړه؟

لور یی ورته وویل :یوه دانه د ضد ضربه هینداره او یو.کاور می ورته رانیوی!

پلار :آیا سوک په زور یره تاته وویل چی دا کار وکړه؟

لور :نه پلاره!

پلار :آیا کله چی تا کاور او د ضد ضربه هینداره ورته رانیول نو د تیلیفون د جوړولو شرکت ته کوم توهین ورسیدل؟

لور :یا پلار جانه بر عکس ټول د تیلیفون جوړولو شرکتونه خپلی وایی چی د کاور او هیندارو څخه کار وخلو!

پلار :نو آیا دا کار دی په دی خاطر ترسره کړه چی ستا تیلیفون دیر زړه او خراب تیلیفون و؟

لور :یا پلاره په دی خاطر می دا کار وکړه چی نغوارم کوم تاوان ورته ورسیږی او که تاوان ورته ورسیږی نو قیمت یی کښته کیږی او بی ارزښته کیږی!

پلار :آیا ستا تیلفون په در کار سره دیر بد خوند او خراب معلومیږی؟

لور :یا پلاره زما په نظر دیر شکلی معلومیږی او که خراب معلوم هم سی په دی خاطر چی د هر خطر څخه په امان دی او تاوان نه ورته رسیږی نه په دی خراب معلومیدل ارزی!

پلار په مینه مینه ی خپل لور ته کتل

او بیا یی ورته وویل :آیا پوهیژی لورمی چی ستا حجاب هم د همدی کاور او هینداری په شان دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

13

خبريال کيسه کوي چي فيډل کاسټرو د هاوانا په کوڅو کي د شپي لخوا په يوه سر لوڅي جيپ کي د خپل يوازي يوه ساتونکي سره ګرځېدئ .ما پوښتنه ور څخه وکړه چي تر سل واره زيات د سي ای اې او ام ای سيکس له لوري ستاسي د وژلو هڅه سوې ده، خو بيا هم تاسي د يوه ساتونکي سره په سر لوڅي جيپ کي ګرځئ، ولي؟ ده په جواب کي راته ويل، هغه مشران ېرېږي چي د خپلو خلګو سره يې خيانت کړی وي، ما د خپلو خلګو سره خيانت نه دی کړی، له دوی څه را پورته سوی يم او د دوی د آزادۍ لپاره مبارزه کوم، ځکه خو د دوی په منځ کي تر ټولو ډېر ساتل سوی او محفوظ هم يم، خطر هغه مهال ډېر راته متوجه وي چي له دوی څخه ليري سم.

14

د يوه ځوان زړه يو دم بي حرکته شو ، کله يې چي روغتون ته ورساوه ، د ۲۴ ساعتونو لپاره يې اکسيجن ورکړ ، بيرته چې ځوان جوړ شو ، ډاکټر ورته د ۵۰۰ ډالرو بيل ونيوې ، ځوان د بېل په ليدو وژړل.

ډاکټر ورته وويل :ژاړه مه ، که پيسې نه لرې ، ژوند مو تريخ او ناچاره وې ، نو نه يې غواړم؛

ځوان وويل :د پيسو مشکل نشته ، الحمدلله هر څه لرم

او کولی شم ، ستاسو پيسې درکړم . ډاکټر وويل : مشکل څه دي ، ولی دي وژړل . ځوان وويل : ځکه مې وژړل ، چې ستا فقط د ۲۴ ساعتونو پر اکسيجن ۵۰۰ ډالر راغلل ، خو ما چې په کلونو کلونو همدا اکسيجن د الله تعالی په مهرباني او فضل سره مفت اخيستی دی ، اوس زه پوه شوم چې زه څومره ناشکره او رښتيا ستر پوروړی يم.

15

يو سپين ږيري مات سوي بادام د رسول الله ﷺمخي ته کښېښول، رسول الله ﷺبه د هر بادام په خوړلو سره يو ځل سپين ږيري ته وخندل او د سپين ږيري پر خوله به سپين بريت موسکي سول، رسول الله ﷺته اصحاب کرام په تمه وه چي، اوس به دوی ته هم ووايي چي، راسئ بادام وخورئ؛ خو داسي ونه سول.

سپين ږيری ولاړ او اصحاب کرامو وپوښتل چي، يا رسول الله ﷺمخکي به دې هر شی موږ سره شريکوه؛ خو نن دې ږغ ونه کړ!

خبر ياست چي، رسول الله ﷺڅه وفرمايل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله ﷺورته وویل :بادام بیخي ترخه وه، که له تاسي څخه یوه هم تریخ بادام تو کړی وای؛ نو د اخلاصمن سپین ږیري خندا به په غم بدله سوې وای.

16

خداي ج مهربانه دی «د بزګر او بادار تر منځ لنده کیسه»!

یو بزګر له یو مالداره سره بزګری شروع کړه. شپې او ورځې دي تیریږي او بزګر چي ډیر صادق ریښتیني او د ښو اخلاقو څښتن وو. او خپل کار به یی په ډیره صادقانه توګه کولو او مالدار هم ورنه تر ډیره راضی وو. ددواړو تر مابین ژوند دی تیریږي... د بزګر زیات وخت تیر شو خو ده دا خپل د کار مالک یا دا مالدار په عبادت کولو تر اوسه نه دی لیدلې .بله ورځ یی له ځان سره دا هوډ وکړ چي یا به کار پریږدی او یا به هم دا مالدار په عبادت کولو را بولي.

وروسته نو بزګر به چي کله د الله تعالې عبادت کاوه نو له بادار نه به یی هم د عبادت کولو غوښتنه کوله چي راشه د الله ج عبادت وکړه او لمونځ وکړه خپله غاړه دی خلاصه کړه.
مالدار به ورته ویل چي ته مو پریږده!

الله تعالې مهربانه دي........

هر ځل به چي مالداره ته دی بزګر له طرفه د عبادت کولو دعوت کیده د مالدار سړي ځواب به معلوم وو.

ته مو اوس پریږده! خداي ج مهربانه دي.....

او همیشه به یي همدا یوه خبره کوله چي خداي ج مهربانه دی......

وخت دی تیریږي د غنمو د کښت کولو وخت راورسید بادار خپل بزګر ته امر وکړو چي سبا ته به په پلانکي ځاې که غنم کښت کړي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بزګر ورته وويل: په سترګو ولي نه بزګر لاس په کار شو تر څو تخمونه سره آماده کړي. بزګر د غنمو پر ځاي د جوارو تخم يوړو او کښت يې کړ او راغي بادار ورته وويل غنم د کښت کړل! بزګر وويل: هو

څه موده وخت تير شو او مالداره بزګر ته وويل راځه چي هغه غنم وګورو چي څنګه به شوي وي. بزګر ورته وويل: راځه او روان شول کله چي هلته ورسيدل مالداره ګوري چي د غنمو پر ځاي جوار راپورته دي. او ويې ويل: دا خو جوار دي او بزګر ته په قهر شو ورته يې وويل چي ما تاته نه وو ويلي چي غنم کښت کړه. نو تا بيا ولي جوار کښت کړي.

بزګر ورته وويل چي خداي ج مهربان دي......

غنم به شي.

مالدار ورته وويل: چي خداي ج خو زه هم وايم چي مهربان دي خو داسي نه چي ته جوار کښت کړي او بيا ورنه غنم غواړي.

بزګر ورته وويل چي ټول عمر مي درته ويل چي راشه لمونځ وکړه راشه عبادت وکړه تا به ويل چي خداي ج مهربان دي.....

نو ته هم د ځان لپاره يو څه کښت کړه چي الله ج يي تاته حاصل درکړي.

ګرانو مسلمانانو ورونـو دوه ورځې ژوند دي زيات کوښښ وکړي چي د خپل آخرت لپاره يوه څه کښت کړي تر څو مو حاصل ګل او ګلزار شي.

17

غوښه

ساحل منګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې له خلاصيدو سره سم مې د انګړه پر لوري قدمونه واخيستل. کمه شېبه مې د کور جوړښت تر سترګو تېر کړ او کتل مې چې څو خونې لرې، په انګړ کې څخه پراته دي او کوم هغه څه دي، چې د سړي پام ور اوړي.

په کرار – کرار مې قدمونه اخيستل او د کور په جوړښت مې فکر کاوه، چې بې پامه مې پښه د يوې وړې کندې په څنډه کې وښويده. د لينګي يوه برخه پوستکی مې وسوليده او لږ شان مې د شرم احساس هم وکړ. که څه هم د درد احساس مې وکړ خو ځان مې داسې ونيو، چې هيڅ هم ندي شوي. د کور ښځې هم زما په لوېدو خپله همدردي ښکاره کوله خو ما دغه خبره بيخي عادي ونيوله.

زه هم د خيريه ټولنې له هغو رضاکارانو څخه وم، چې په کليو او بانډو کې مو له بې وزلو سره مرسته کوله. ښځه مخکې، ماشومان ترې تاو او زه ورپسې شوم،تر څو يې د کوټې مخ کې چوتره کې په غوړول شوې درۍ کېنولم. له معمول سره سم مې له ښځې څخه د خپل ژوند احوال وپوښت، چې څه حال لرې، تر کومې کچې بې وزله دي او زمونږ مرستې به ددوی په ژوند کې څومره ګټورې پريوځې.

ښځې د خپل ژوند کيسه داسې پيل کړه:
له ما چاپيره درې هلکان او يوه يو کلنه لور مې چې ګورې زما په شمول همدغه پنځه کسه يو. کلونه کېږي چې اقتصادي وضعيت مو ښه نه و، خو څو مياشتې مخکې مې خاوند په ښار کې له يو چاسره کار پيداکړی و، دوه ورځې کار يې وکړ په دريمه ورځ چې له کوره ووتلو مشوره يې راسره وکړه ،چې نن له هغه کس څخه چې زه کار ورسره کوم څو پيسې اخلم. ډېر وخت کيږي، چې غوښه مو نده خوړلې، غوښه راوړم او څه اندازه به کچالو هم راوړم.

په همدې خبرو او مشورو مې خاوند له کوره ووت. د ماسپښين دوه بجې به وې، چې دوازه ټک- ټک شوه، پنځه کلن زوی مې دروازې ته ورولېږه خوبېرته يې له دوازې رامنډې کړې. زوی مې له خوشالۍ په جامو کې نه ځايده، ويل ابۍ! درې سړي راغلي يوه لويه خلته يې له غوښه يې راوړې ده وايي مور ته دې غږ که چې دا يوسې.
مورې! غوښه درنده ده زه يې نشم راولی ته يې راوړه .

زه هم حيرانه ودرېدم، چې دا کوم سخي پيداشو چې يوه خلته غوښه يې مونږ خوارانو ته راوړې. د دروازې پر لوري مې ګړندي ګامونه پورته کړل تر هغه چې دروازه مې خلاصه کړه .

سترې مشئ! تاسو څوک ؟
دريو واړو داسې حالت لاره چې ماسره د خبرو کولو ته يې زړه نه ښه کاوه. خو له رنګه پوخ سړی چې عمر به يې له پنځوسو اوښتی و رانږدې شو او غاړې يې تازه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوري! د خدای چې څه خوښه وي، مونږ اوتاسو باید د هغه رضا ومنو او که مو ونه منله خدای به راته نور هم په قهر شي،ستا خاوند د ښار په ننني موټر بم کې په حق رسیدالی، دهغه د بدن هغه برخې مو راټولې کړې، چې مونږ څه ناڅه وپیژندلې، دا هغه خلته (پلاستیک) دی چې ستا د خاوند غوښې مو پکې راوړلې.

په بدن کې مې څړیکې شوې، سر راباندې تاو شو، حواس مې له لاسه ورکړل او د یوه لیوني په څېر مې په ځان خولې ولګولې. د خاوند مرګ ، بیا داسې مرګ داسې شولکه ټوله دنیا مې چې پر سر راغورځیدلې وي .

نه پوهېږم چې په هغه شپه کې به پر ما او بچیانو به مې څه تېر شوي وي، خو زه داسې څوک وم، چې په ټول ژوند مې چنداني خوشالي نه وه لیدلې، له هر ډول درد او غم سره بلده وم او له ځان سره مې وویل چې د خپلو بچیانو لپاره هم باید خپل حواس پر ځای کړم.

په دې شپه کې نه وم پوهېدلې چې څومره وخت به وتلی وي،خو هغه کسان چې (پلاستیک) یې راوړی و له دروازې تللي وو. (پلاستیک) مې راواخیست ومې نه کتل چې زما دخاوند د بدن کومې کومې برخې به یې پکې اچولې وي. دومره مې وکړل چې ددروازې رادېخوا یې په هغه کیندل شوې کنده کې یې واچوم چې تېر کال مو وچ شوی نیالګی ترې کاږلې وه او هغلته مې یو څو بېلچې خاوره پرې واړوله.

ښځې دغه کیسه په داسې ډول کوله ته به وایې چې د خاوند له مرګ اوس خبرېږي او هغه صحنه په حقیت کې ګوري. سترګې یې پاکې کړې او هغه کندې ته یې لاس ونیو او وي ویل: ته چې له دروازې راننوتې او پښه دې وښویده هماغه مې د خاوند قبر وبوله.

اوس نو ته ووایه چې په داسې حال کې به مو ژوند څنګه وي؟ وړه لور مې اوس هم د پلار له مرګه نده خبره، پنځه کلن زوی خو لا داهم راته وایي، چې مورې سخته بخیله یې هغو کسانو چې غوښه راوړه په کنده کې دې واچوله خو مونږ ته دې پخه نکړه.

18

یوازې یوه شمـــــــــــــــیره ! (لنډه کیسه)

لیکونکی : خالق رشید

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزاړه میزپرسرمې ایښې وړه کتابچه سر دری څلویښت کلنه شوه ، وړه کتابچه ده ، دری څلورځلې مې سره ګنډلې اوصحافي کړې ده، دا زما دتلیفون دشمیرو کتابچه وه...چې زما د ډیرونږدې ملګرواو دوستانو شمیرې په کې په منظمه اوښکلي خط لیکل شوې وې ...

هغه ملې، چې دکابل جنګونه پیل شول اومو هم له کابله په تیښته تیښه دباد وزرشوو، له ډیرې بدې ورځې داهم په کابل کې راڅخه پاتې شوه، کابل انجنیرصاحبانواوددین پتنګانوړنګ کړ، طالب یارانو بیا د پولی پړک ته کیناوه، امریکایانودخپلو لوړپوړو ودانیود غچ په خاطردا بی ګناه ښاردټلوالې بدمستانوپه نغوته په لویولویو بمونو وویشت... اوپه وینویې ولاړه ...

خو کابل مړنه شو، کابل له سختواو بدو ورځو وروسته بیا سرراپورته کړ...له هغوبدوشپوورځوچې چا یې کله هم فکرنه کاوه... زمو یوځل بیا یادونو اوکتابونو ته ورپام شو، که څه هم زمو مساپري د هاتي کولمه شوې وه ، خوپه دې دومره اوږده موده کې باوروکړئ چې دکابل یادونه او کتابتونه مې یوه ورځ هم له یاده و نه وتل، میرمنې به مې تل ددغویادواوارمانو لړی په یوه لنډه جمله کې را لنډه کړه :

ـ کابل وران شو، زرګونه بې ګناه ککرې په کې په وینو ورنګیدې ...اوته لاهم د یادونواو کتابونو په غم کې یې ...

داخبره به مې چې واوریده په رښتیاهم ځان به مې غلی ونیواوپرخوله به مې لاس برغولي کړ، له ځان سره به شوم :
-هو، رښتیا، کابل وران شو او زه لاهم ...

رښتیاخبره خوداوه، کله چې مو له وطنه په وتلو ناچارشوو، هرڅه مو له یاده ووتل، له نژدې ګاونډیوسره موهم نه ولیدل اونه موله یوه اوبل سره خدای پاماني وکړ، جګړه دومره خونړۍ شوې وه چې په یوه کوڅه اویوه زینه کې له یوه اوبله ورک شوو، دیوه اوبل پتې هم راڅخه ورکې شوې... څکه خوبه په همدغه حال کې مو دخپلې دغې کتابچې چې په هغې کې د خپلوانواودوستانو شمیرې وې افسوس کاو اوتل به مو په دریغ سره دا یادوله :

-کاشکې مو دشمیرو کتابچه له ځان سره راوړې وای ... کاشکې چې هغه خوموله یاده نه وای وتلې ... اوداهغه کتابچه وه چې په هغې کې زمو دټولو یارانو دوستان شمیرې له کلو راهیسې خوندې وې ، ډیره پخوانۍ شمیره په کې زما د لومړني دورې د ټولګیوال دکورشمیره وه ، دوحید مومند ... ۳۰۹۱۵ ... هغه چې تراوسه یې هم مړی اوژوند راڅخه ورک دی ... هو، داشمیره تراوسه هم زما په یاد ده ... په یاد ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواوس له کلونو وروسته موږ ټولو ته دا څرګنده شوې وه اوله هرچا مواوریده اوریده ...

ـ کابل مړنه شو... کابل مړنه شو ...

اوکابل یوځل بیا د خپلو ورانو اوکنډرکنډرکنډوالوله سختواو بدو ورځو وروسته په خاوراو وینو لړلی زخمي زخمي سر راپورته اود آشه مایی مور پرلمنه یې دانصاف اوقضاوت په لامل کیښود... خودریغه چې تراوسه هم لاچا انصاف ورسره ونه کړاود ورانی سپین سترګی سرتیټی یې لاهم ځان ته نه نیسي اولایی هم دنورو پرلاس ځوروي اوخواروي ...

له اوږدو تیارو وروسته موږ یوځل بیا لکه یو وزي مرغان بیرته له یوې اوبلې خوا ورغبرګ شوو، داسې چې کورونه سوي ول ...غلوهرڅه وړي ول، خویوڅه چې د دوی زورنه و، ورته رسیدلی هغه یادونه اوکتابونه ول ،هغه چې دم ګرۍ تردرنو ګردونو لاندې پټ شوي اوپه ګولیو زخمي زخمي یوې اوبلې خواته پراته وو... تورتم اودهغه ورنونکې څپې د کابل پرټولو کورونو اوګودرنوباندې تیرشوي وې ، زما دکورهم دغه حال و، کله چې مې دکتابتون ماته دروازه له درنوخاورو اوځځولو را واړوله ،دکتابونو الماري ټولې را نړیدلې وې، یوې پربلې یې لکه دکابل بی ګناه شهیدې میندې ساړه سرونه ایښې وو، کتابونه هرې خواته له غیږوتیت اوپرک شوي پراته وو... دلوستنې دمیزدوې پښې ماتې شوې وې، یوازې پردوو نورو ولاړو... دکاغذونواو اخبارونو رنګونه لکه خزان وهلي پاڼي زیړشوي وو، دمیزخانه نیم کښه وه، په سختۍ مې راخلاصه کړه ، هرڅه چې په کې وو ، ټول په خاورو لړلي ول ، راپورته مې کړل، دوړې مې یې یوې خواته کړې ، کتابچه مې مخې ته را وپړکیده .... هو، هم هغه کتابچه، هم هغه دیارانواوخپلوانو دشمیرو اونمروکتابچه... ټول ورته خوشال شوو، زر زرمې یې پاڼې یوې اوبلې خواته سره واړولې، دلومړي مخ شمیرې سمې نه لوستل کیدې، خو لومړۍ شمیره چې زما په یاد وه ، د دریو اونهو ترمنځ صفر یې له منځه تللی و، خو داچې زما په یاد وه زرمې د دریو مخې ته یوصفرکیښود، شمیره مې دایره کړه،خو له هغې خوا به ځواب راغلي :

ـ داشمیره موجوده نه ده ...

زرمې بله شمیره دایره کړه، دهغې له خوا هم خواب راغی :

ـ دا شمیره ګرد سره نشته ده ...

لس شمیرې مې په پرله پسې ډول دایرې کړې، خوله یوې مې هم ځواب ترلاسه نه کړه ، یاره ، شلمه دیرشمه شمیره مې چې دایره کړه زنګ تیرشو اوغږ راغي :

ـ بلي ،

زرمې ځواب ورکړ :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ داد ولسوال صاحب کوردی ؟

ـ ته څوک یې ؟

ـ پردیس گل ، د ولسوال صاحب د زوی هم صنفی ...

مقابل لوری راته په غړمبا شو :

ـ و وروره ، زه ولسوال ملسوال نه یم، قوماندان یم ، قوماندان تورتم گل ... دالس پنځلس کاله کیږي، کله چې زه کابل ته راغلی یم ، همدغه زما شمیره ده .... پوه شوې که نه ؟

زرمې ځواب ورکړ :

ـ سمه قوماندان صاحب وبښه چې زه غلط شوی یم ...

همداسې مې شمیرلې دایرولې ، هغوچې خواب یې نه راکاوه ، او راته ویل به چې : دغه شمیرموجوده نه ده ... هغه به مې په نښه کړې چې گواکي نشته ...

څه سردې خوړوم ، په شمیرو دایرولو باندې ستړی شوم، نه پوهیږم چې څوومه پاټه به وه ، بیا مې د ولسوال صاحب غني خان شمیره مخې ته راغله، بیامې توکل پرخدای اود زړه زور وکړ، دایره مې کړه چې زنگ یې تیرکړ، یوپنډ غږ ترې راووت :

ـ هلو... بلې...

زرمې پوښتنه ترې وکړه :

ـ دا د مدیرصاحب اسماعیل خان کوردی ؟

ـ اسماعیل خان یې لاڅوک وي ؟

بل چاته یې غږ وکړ :

ـ وهلکه راشه دا غوا دې پریږده دا سړي څه وایی ، ځواب ورکړه ...

یوبل غږ راغی :

ـ بلي ، سلام ،

زرمې پوښتنه ترې وکړه :

ـ دا دوحید دوی کوردی، د ولسوال صاحب غني خان ؟

ـ نه وروره ... دا دمولوی سترجنرال استاد ماشیندارصاحب کوردی ...

و ډارشوم زرمې په خواره ژبه ځواب ورکړ :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وبښئ ، ورروه ، نه ولسوال صاحب نه مولوی و ، نه جنرال اونه ماشیندار... ښښه غواړم ...

غوږ مې کیښوده ، یوشمیرخپلوان چې راسره ول ، هغوی ته مې مخ ور واړاوه چې دا شمیرې خو یوه هم کارنه کوي اوکه داخلک اوس په دې لوی ښارکې نشته ؟

موږ په همدې کې وو ، چې یو زنګ راغی ، ورته خوشال شوم ، چې ځه که خدای کول یوڅوک خو را پیداشو ، خامخا یې زما شمیره لیدلې ده ... کله مې غوږ پورته کړه واومې وریدل :
ـ تاسې زما شمیرې ته زنګ وهلی ، ته څوک یې ؟
ځواب مې ورکړ :
ـ زه پردیس ګل یم د مستوفی امین خان زوی ...
زر یې ځواب راکړ :
دا امریکا سفارت دی ... نورپردغه شمیره زنګ ونه وهې ... پوه شوې ؟
غوږونو مې ترنګ آواز وکړ ، اوشیرماما ته مې وویل چې ترسلو زیات زنګونه مې ووهل ، خو دیوه له خوا هم ځواب رانغئ ...
ما ما راته کړه :
ـ خیردی هغوی چې لیدل یی ډیراړین وي ، کورته به یې ورشو ، نورځان په شمیرو مه سترې کوه ، شپاړس کاله ستا په کتابچه تیرشوي ، زیاتره هغوی چې له تاسره یې شمیرې شته ، هغوی له ښاره وتلي دي ... هوډیروخت تیرشوی ... ډیره زما نه تیره شوې ... دلته شمیرې بدلې شوې ، څیرې هم بدلې شوې ، کوڅې هم بدلې شوې ، دلته خبره سرچپه روانه ده ، ټول ښار په قوماندانانو اوغلورا ډک شوی ، ډیرکورونه دوی ړنګ کړي اونوریې ورباندې جوړکړي ، ځکه خود اصلی کورخاوند اوس په دغه ښارکې خپل کورنه شي موندلای ... دلته اوس هرڅه بدل شوي ... شمیرې بدلې شوې اوڅیرې بدلې شوې ....

څوورځې مې همداسې په شمیرودایرولو تیرې شوې ، خو له پخوانیودوستانودیوه هم ځواب رانغئ ، ناچارشوم ، کورونو ته یې هم ورغلم ،له بده مرغه چې کورونه یې په کورونوکې ورک شوي ول ، له دې سره سره به مې هم زړه طاقت نه کاوه ، دشپې ناوخته به مې هم شمیرې دایرولې ، خو په هغوشمیروکې اوس زما ددوستانو غږونه نه اوریدل کیدل ، ډیرو خویې ښه وکنځلم ، ښې سپورې پورې مې هم په کراتومراتو ترې اوریدې اوریدې ...

پرون مازدیګربیا زما په تلیفون کې شرنګ شرونګ شو ، بیا مې زړه را وهڅیده ، په دې هیله چې کیدای شي دکوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوست تلیفون وي، په وارخطایی سره غوږۍ غوږته ونیوه :

ـ بلی ، مهربانی وکړئ زه ....

دنجلۍ نروچکي غږ و :

ـ ستا له خوا هره ورځ زنګونه راځي .موږ وخت نه درلود چې ځواب مو ووایو... تاسو ...؟

ـ ما بیا خپل غم وهلي نوم ورته یاد کړ او ور زیاته می کړه :

ـ وبښي دا مستوفي صاحب کوردی ؟

رانه یې وپوښتل :

-مستوفي یې لا څه شی وي ؟

ـ مستوفی امین الله خان ... دوست مې دی ، همدغه شمیره ده،

راته په خندا شوه :

ـ اوس دمستوفیانو، پاچاهانو وخت تیردي ... وایه زړه دي کیږي چې راشې او پته درکړم ...

سخت یې وډارکړم ،غوږۍ مې زر کیښوده ...

ماما را باندې پوه شو، په جدي ځیره یې راته وویل:

ـ لا دهم زړه نه دی صبر ... لاهم غواړې چې ... واورې ... هیله کوم، نوره داکتابچه بیرته پرهغه ځای چې دا شپاړس اوه لس کاله هلته پرته وه درنه کیږدې، نورمه شله کیږه ....

رښتیاهم، واړې مې سره ختلې وې، کتابچه مې سره واړوله راواړوله، نوره نو داسې شمیره نه وه په کې پاتې چې زړه مې ورپسې ختلای وای،خو بیامی هم د وروستي خل له پاره سرترپایه شمیرو ته دچا خبره د زړه په سترګووکتل .... ښه مې ورته وکتل، دهرې شمیرې ترځنګ د درنو نومونو په لیدو اولوستو سره مې ترسترګو خدای شاهد دی تیاره تیاره کیده ... ښه مې وکتله، خویوه شمیره هم داسې نه وه چې ما به نه وه دایره کړی...هیچا هم ځواب رانه کړ، یوازې یوځو ځوابونه

مې چې واوریدل هغه هم ډیرزړه بوږنونکي اودردونکي وو... اونا آشنا...

بس نورنوآرام شوم ... داسې ښکاریده چې نورنوڅوک په زړومینو اوزړو شمیرو کې نه ول پاتې ...پخوانیو شمیرو ځواب را ته ونه وایه، په سلګونونومونو ډکه زړه کتا بچه کې مې یوازې یوه شمیره وه چې زنګ یې تیراوه خو دریغه چا نه پورته کوله ... ؟

پای

د ۲۰۲۰ کال د سامبر ۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

20

ليکوال : فهيم لمر

په لسم ټولګي کې وم، چې موږ له کلي څخه ښار ته را کډه شوو. له ماشوم توب څخه مې له داکترۍ سره لېږيده. يوه ورځ له ښونځي څخه کور ته راغلم. له کلي څخه، کلي وال مو راغلی وو. مېرمن يې ناروغه وه. ځان سره مې وويل: ته دو بيچاره ګانو ته وګوره، له څومره لرې ځای څخه ډاکټر ته راځي. ځان سره مې هوډ وکړ کله چې داکټر شم، نو خامخا کلي ته ځم، د دې مسکينانو رنځ به دوا کوم. دولسم ټولګي ته شوم، او د کانکور ازموينې ته مې چمتوالی ونيولو. کال وروسته، په ازموينه کې مې ګډون وکړ. د کابل طبي پوهنتون ته بريالی شوم. د زده کړيالۍ دوره هم خپلې سختۍ لري. پوره اووه کاله مې زدکړې وکړې. او بلاخره ډاکټر شوم. خپل تخصوص مې هم د غاښونو په سر جراييۍ کې واخيست .

کلی او پخوانی هوډ مې هېر وو، چې زه به يوه ورځ کلي ته د داکټر په صفت ځم. يوه ورځ مې ورور راته زنګ وکړ، وويل: چې د يوه کلي وال مېرمن مو ناروغه ده، ستا ادرس مې ورکړ، مرسته ورسره وکړه .

کلي وال مو راغی، روغ بړ مو وکړ. خو کله مې يې چې مېرمن وليده، نو پخوانې يادونه مې را ژوندي شول. هغه زما معشوقه ښکلا وه. ما ټول ځيزونه له ياده ايستي وو. نه پوهېږم چې بيا ولې را ونځېدل. هغې ډېر تغير کړی وو. خو سترګې يې لا هغه ښان شکلي وي لکه د آهو سترګې، له سترګو مې وپيژندله.

د خاوند څخه مې يې وپوښتل څه ستونزه لرئ.
ځواب يې راکړ: ډاکټر صاحب! غاښ يې ډېر درد کړلا، او نو بيا د کلي حکيم ته ورغلو، هغه وايستلو (حکيم يو غير مسلکي کس وو، چې د ډاکټر دنده يې په کلي کې پرمخ وړله. کله چې په کلي کې وو. زما د تره د زوی تل سر خوږېدا، نو کله به چې حکيم صيب ته ورغلا د چرسو يوه ټوټه به يې ورکړې وه، چې دا دې د غاښ لاندې کېږده جوړېږې، نيم کلی يې چرسيان کړل، بس د ده همدا يوه دوا وه). نو وروسته له هغې نه، د مېرمنې مې د مخ شی لور ډېر درد کړي او کله بې حسه وي .

کله مې چې د غاښو عکس يې واخيست، ومې ليدل چې غاښ يې په ډېر فشار او په غير مسلکي ډول ايستلی او لاندنی زامه يې ماته شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موضوع مې ورته وویله. ورته مې وویل: یوه وړوکې عملیات ته ضرورت لري. د وویل: ډاکټر صاحب! د عملیاتو لرښت څومره کیږي. لږښت مې یې ورته ووې. سړی غلی شو وویل: داکټر صاحب! دا خو ډېرې پیسه کېږي زه خو دومره نه لرم. ما ورته وویل: خیر تشویش مه کوه، زه به یې پور درکړم، هرکله چې خدای درکړې بیا به یې راکړې.

دی ډېر خوشاله شو او مننه یې وکړه، چې زه به هیڅ کله ستا دا احسان هېر نه کړم. ورته ومې ویل: نه نه دا خبره به ته نه کړې ته خو مې کلیوال یې دومره خو پر ما حق لرې.

ځان سره مې وویل: په ښکلا مې دومره درد نه لوریږي، دومره خو په ما هم حق لري. عملیات یې تېر شو. څو ورځې تېرې شوې. دې به تل د سترګو له څنګه راته کتل، خو څه یې نه ویل. مابه ځان نه پوهولو، ځان سره مې ویل دې به لا دمخه هېر کړی وي، لکه تا چې هېره کړې وه. وروستۍ ورځ یې وه نوره نو روخصتېده. خاوند ته مې یې ځینې دواوې ولیکې، ورته مې وویل: دا دواوي واخله او بېرته یې ماته راوړه چې وېیې ګورم، او نور نو مېرمنه دې شه. دا کولی شئ لاړه شئ.

خاوند یې په دوا پسې ولاړ. دې ته مې وویل: چې یوڅو وخته احتیاط کوه، ډېر ساره او تاوده شیان مه خوره. ما غوښتل له اتاقه بهر شم، چې غږ را باندې وشو سیلابه! دا دښکلا آواز وو. نیږ دې ورغلم. بیا یې وویل سیلابه! زه دې له یاده ایستلې یم. ته خو چې لاړې پسې لاړې، خپلې ټولې وعدې دې هم هېرې کړې. تا خو ویلې وو، کله چې ډاکټر شم نو بیا بیرته کلي ته راځم او خپلو کلي والو ته به خدمت کړم. زه ډېره ستا په انتظار کې پاتې شوم. خو ستا هیڅ درک معلوم نه شو. زه هم د بل چا شوم. خو زما لا تر اوسه له یاده نه یې وتلی، ستا هر یاد مې په سترګو کې تاویږي، خو اوس خبره له خبرې تېره ده .

له سترګو یې اوښکې راغلې. په دې دقیقې کې یې خاوند راغی، دوا یې را ښکاره کړه. دوا مې ولیده، د استعمال سپارښتنه مې ورته وکړه او ورته ومې ویل: چې نور کولی شئ لاړ شئ.

زه خپل اتاق ته روان شوم، ورځ تېره شوه، ماښام کور ته روان شوم. ښکلا مې هیڅ له سترګو څخه نه لرې کیده. بیګا مې مور غږ وکړ چې ډوډۍ وخوره، خو زما هیڅ اشتها نه وه. ورته مې وویل: زه موړ یم. خو زه لا هم په پخوانیو یادونو کې ډوب وم. او د ښکلا هغه غږ بې مې تر غوږ شو، سیلابه! سیلابه..!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوني تېره شوه کارته تلم راتلم خو ژوند مې بدل شوی وو. تل به مې هغه په خيالونو کې وه. بيا مې هم ځان ته تسلي ورکوله، سيلابه هغه نوره واده شوې. او تا خو لا دمخه هېره کړې وه، د زړه خبره مه منه لږ خپل عقل نه کار واخله.

مياشت وروسته مې تصميم ونيولو، چې کلي کې يوه ماينه خانه جوړه وم، هم به يو څو وخته له ښاره لرې وم. او د خپل د ماشومتوب هڼه به هم پر ځای کړم. ټول شيان مې آماده کړل، پلار مې هم خوشاله وو، زماد تصميم نه، او لادمخه يې کليوالو ته زما د ورتلو زېرى يې د کلي په خان کړی وو. مور مې ښه نه برېښېده او زما له تصميم نه خوښه نه وه، خو پلار مې راضي کړې وه.

کلې ته مې د طبي وسايلو سره حرکت وکړ. کله چې کلي ته ورسېدم، کليوالو او خان صيب لا د مخه زما د ورتلو لپاره يې تياری نيولی وو. ټول خوښ ښکاريدل. خان صاحب روغ بړ وکړ. او ما ته يې وويل: داکټر صيب تر څو چې کلي کې يې ته زما ميلمه يې، او زما ميلمستون به ستا ماينه خانه وي .

ما نه غوښتل چې څوک راسره په تکليف شي. خو د خان صاحب اسرار دې ته اړ کړم، چې د ده غوښتنې ته غاړه کېږدم.
څو ورځې تېرې نه وې چې د مريضانو قافلې را روانې شوې، له نږدې او لرې کليو څخه څوک چې زما په راتلو خبر شوي و راتلل.

اونۍ لا تېره نه وه، چې د خان صيب کره د ښځو شور ګډ شو. ګړۍ وروسته خان صيب او يوه ښايسته پيغه زما معاينه خانې ته راغلل .

خان صيب ته مې وويل: خان صيب خيرت خو به وي
د لور مې په غاښ بريښ دی، ځان له درده په ځمکه ولي. ته يې يو ځل وګوره.
جلۍ ته مې وويل: مهرباني دلته په چوکۍ کېنه. کله چې غاش مې يې وکتلو نو اوبه يې اخيستې وي او او سوری هم وو. دوا مې ورکړه. او سپارښتنه مې ورته وکړه چې يوه اونۍ ورسته دې راشئ، چې غاښ يې تداوي کړم.

زموږ په کلي کې د هلکانو ښوونځی وو، خو د نجونو ښوونځی نه و. کال مخکې دولت غوښتل چې ښوونځی جوړ کړي، خو خان صاحت ممانعت کړی وو. ويلي يې وو: موږ خپلې ښځې نه بې سطره کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو کله مې چې کلي کې د مریضانو وضیعت ولیدو، ډېر مې زړه درد وکړ چې څومره ستونزو سره لاس او ګرېوان دې، په ځانګړي ډول ښځې. زه په دې ښه پوهېدم، د دې ټولو منشاء د ښځو د مکتب نه ښتون دی. هغه متل دی وایي که یوه ښځه بیسواده پاتې شي نو یو نسل تبا کوي. زموږ په کلي کې هم همدا وضیعت وو. مېندو خپل او لادونه سم نه وو روزلي، نیم بنګاین او چرسیان وو، نیم بیا ایران ته په مزدورۍ تللی وو. نیم بیا د تربګنت او بدیو شا نیولي وه.

ځان سره مې هوډ وکړ، په هر ډول چې امکان لري خان صیب ته قانع کوم، ترڅو د نجونو ښونځي ته اجازه ورکړي. اونۍ تېره شوه، خان صیب له خپلې لور سره بیا راغلل، کله مې چې د خان د لور د غاش تداوي شروع کړه. د خان صیب سره مې هم بنډار شروع کړ.

ورته ومې ویل خان صیب هغه د نجونو د ښونځي کیسه څنګه شوه.
ده په ډېر فخر ځواب راکړ: شکر الحمد الله پرېمو نښود، چې د کلي نجونې بې سطره شي. ما ور غبرګه کړه خان صیب که په کلي کې کومه زنانه ډاکټره وی، نو تابه دا خپله ښایسته پیغله لور ماته تداوي ته راوستې وئ. دا خبره په خان صیب ښه ونه لږېده. را غبرګه یې کړه، دومره بیغیرته نه یم، کې وی نو تا ته مې نه راوستله. او د ضرورت په وخت کې خو ډاکټر محرم دی. ورته ومې ویل شا نو کې ډاکټره وی ماته دې نه راوستله، نو دا نجونې چې مکتب وه نه وایې نو له کومه به ډاکټره شي، له هوا نه خو نه را کوزیږي. خان صیب باندې خولې روانې شوي. او څه یې وه نه ویل.

او پو شوم چې ده ځان پړ احساس کړ، نو ور غبرګه مې کړه، خان صیب د نجونو په تعلیم کې خو څه ستونزه نشته، او تعلیم خو فرض ده.

دی سره د خپلې لور روان شو. نور مریضان مې هم معایته کړل، نن ورځ ډېر زیاد وو، ډېر ستړی شوم. معمولن هر بیګاه د خان صیب زوی ډوی راوړله، خان صیب هم راتلا، زما سره یې په ګډه ډوډۍ خوړله. نن خان صیب نه ښکاریدا، زوی یې یواځې راغلی وو. پوه شوم چې خان صیب زما په خبرو خپه شوی وو .

سهار وختي چې کله لمانځه ته را ویښ شوم، چې د خان صیب غږ مې تر غوږ شو، ډاکټر صیب! ډاکټر صیب!
ځان سره مې وویل: خدای دې خیر را پېش کړئ چئ خان صیب په دې سهار وختي کې څه وایي.
ورته ومې ویل: خان صیب خیرت دې په دې سهار وختې کې څنګه راغلی یې. را غبرګه یې کړه، خیرو خیرت دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راځه چې لږ به وګرځو او خبرې سره وکړو.

ډاکټر صیب ستا په پرونۍ خبره مې ډېر سوچ وکړ، ټوله شپه خوب رانغلو او دې نتیجه ته ورسېدم چې ته په حق یې. د نجونو لپاره یو ښوونځی ضروري دي. او په دې توګه نه دا چې زموږ ښځې بې سطره کېږي نه، بلکه زموږ عزت پرځای کیږي. نو زه به دا خبره په کلي کې هم یاده کړم، او له ملا صیب سره به مشوره پرې وکړم.

ته داسې وکړه چې نن د ماسپښین لمانځه ته جومات ته را شه، کله چې مو د ماسپښین لمونځ ادا کړ، خان صیب را جګ شو او خبره یې له خلکو سره شریکه کړه، ملا صیب هم وویل: دا خو ډېر ښه کار دی. نورو کلیوالو هم د خبرې په مقابل کې ډېر غبرګون و نښود، د خان صیب په ټینګار او ملا صیب د اسلام له نظره د مسله په جدیت خبرې وکړې. لږ بحث نه وروسته ټول راضي شول.

کومې موسسهء چې غوښتل زموږ په کلي کې مکتب جوړکړي، د ریس سره یې په تماس کې شوم، ریسس یې وویل: که کلیوال موافقه وکړي، ډېر ژر به د ښونځي ځای تعین او د ښونځي د ودانۍ چارې به پیل کړي. کلیوالو هم د ټولو په مشوره د جومات څنګ د ښونځي ودانۍ ته غوره وګڼلو .

زما د کال په پوره کېدلو، په کلي کي د ښونځي د ودانۍ چارې هم تکمیل شوې. ما څه موده مخکې بهر کې د PHDپرګرام ته نوم لیکنه کړې وه، او په کلي کې د انترنټ د نشتون له امله مې خپل ایمل خپل ورو ته ورکړی وو. تر څو چک یې کړي او ما خبر کړي. ورور مې را ته زنګ وکړ، چې دې پروګرام ته بریالی شوی یم او ژو دې ځان دانتریو لپاره راورسوه. خان صیب سره مې خبره شریکه کړه، او کله چې کلیوال هم خبرشول ټول ډېر خپه وو، خو چاره نه وه. ټولو نه مې خدای په اماني واخیسته او د ښار پر لورې روان شوم .

21

لیکوال : رفیع الله ارمان

د دروازې له ټک ټک سره د مادک دتندي ګونځې سره ورغلې، رانیغ شو لاس یې وتپاوه توفداني یې له غاړې ونیوه شنه څاځکي پورته والوتل میرمن یې خوله بده ونیوه.
دروازه بیا ووهل شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه شيبه چوپيتاوه. داځل دروازه نوره هم په زوره ووهل شوه.
مادک پاڅيد له اوږو يې خيرنه خړه کمپله شاته ولويده، ښځې ټکرى سره راټول کړ، په سر يې لاس تير کړ غړوځکه ويښتان يې له پيوند ټيکري راوتلي ول کمپله يې د بوغبند په سرتاوکړې خطا کړه.

مادک د دروازې شاته غږ کړ:
څوک يې؟
معلم عطا يم، مادکه لکه چې په رڼا ورځ هم اوس ويريږي، زر زوږ شوې سړيه.
شرنگ شو د دروازې ځنځيرله دړې سره ولگيد، دواړو سره غيږې ورکړې، خو د مادک لاهم طبيعت گونځې و.

معلم صيب وويل
مادکه زړه مې تنگ شو کور کې ماشومانو بد حال اچولی و، د پيتاو هم خوند نه و يوازې څونډی په يوه ډډه ديوال خوا ته ناست و ما وې تاسره به غورې وکړم.
مادک دوه درى ځله په زوره وټوخل.

معلم صيب يې سترگو ته وکتل، طبعه يې ښه نه وه. وويل
ولې مادکه تر اوسه خو رک روغ وې او ښه نيغ دروازې ته را روان وې داولې يو په يوټوخي واخيستې؟

مادک له ديوال نه راتوپې شوې نجمنې خاورې ته سترگې نيولې وې
وويل
معلم صيب د ماشومانو مور يې له وړو سره يوځای له پلار کره ولاړه او زما هم وضعه ښه نه ده؛ همدا اوس هم په کمپله کې پروت وم په کوټو کې سيلۍ چليږي، واړه مې هم ټول ناروغان دي ټول ټوخيږي...

معلم صيب يې خبره ونيوه
غم مه کوه مادکه هسې ځان ته زړه خورې، غم چې په عالم و هغه غم نه دی؛ د مني شپې همداسې سړې وي د ميزان ستورى په راختو دی څو ورځې وروسته هوا نرميږي.
مادک بيا څو پرله پسې ټوخي په زرو له ستوني را وايستل، بيا يې زياته کړه

معلم صيب که د خوښه وي زه به بيرته کوټې ته ولاړ شم يخنۍ مې وضعه نوره هم ښه نه کړه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم زړه نازړه وویل
سمه ده مادکه ورځه نور د نه تکلیفوم.
خو ته به هم راسره تللی وې!
نه مننه کور د آباد، ځم د جومات تبې به گرمه وي یوسات به پام غلط کړو.
مادک معلم صیب ته مړ لاس ورکړ او دروازه یې ورپسې پورې کړه.

معلم صیب تر جوماته خواشینی روان و، نه پوهیده چې نن ولې مادک بې خونده و. مادک په ټول کلي کې په ټوکو کې نمره وړې وه، لرې لرې کلیو ته به ځوانانو په زور ورسره روان کړی و. په ډیرو کلیو کې یې د ټوکو مسابقې گټلې وې، څو ځله خو یې له ملگرو سره ښه وهل هم خوړلي وو.

مادک کوټې ته ننوت. میرمن یې د کړکۍ له تاخچې راکښته شوه، شنه خیرنه پرده یې سره سمه کړه د مادک په اوږو یې کمپله ور واچوله وویل

سړیه مالم صیب څه ویل؟
مادک تکیه وکړه په بیرتو یې گوتې تیرې کړې لمدې شوې، لاس یې په کمپله وموښه وویل
دا خلک لیوني دي، نه د چا غریبۍ ته گوري نه دې یخنۍ ته، بس را روان به وي وایي به کور کې مې زړه تنگ و، خدای یې د دوه ټوټې کړي زموږ چې زړونه تنگ دي چیرته ولاړ شو.
خیر دی سړیه خو همداسې د آموخته کړي، ټوله ورځ ته یې او د دوی وازې خولې، څو ځله مې درته وویل چې دا خلک هسې دربانده‌ې خپل سات تیروي، له خوارۍ مزدورۍ یې ایستلی یې، نه وینې په کور کې دومره لرگي نشته چې غاښ پرې وټومبو، دا سوړ ژمی په دې کادانه کې نه تیریږي، د حیوانانو به له ددک کره څومره زړه تنگ وي؛ دا یې څومه ورځ ده چې هلته له یخنۍ تښتیدلي دي، سنگینه مې ډیره یادیږي امرو خو خیر اوس غټ دی .
مادک له کمپلې غاړه راجگه کړه په یوه ځنگ کوږ شو گونځې شین پلاستیک یې له جیبه را وایست ویې ځانډه.

ښځې پرنج وهل زر یې ټیکرۍ په خوله اوپوزه تیر کړ.
ها دادی نسوار د هم خلاص شول، تربیگا به بیا درسره خبره نه کیږي آخر دا ټول دې له خپله لاسه، اوړی به مې له ورونو سره نیش ته تللی وې اوس به د پوره څلویښت زره کالدارې راوړې وې ژمی مو ښه گرم پرې تیریده...
مادک د کوټې دود وهلو تیرانو ته سترگې نیولې وې زر زر یې رپولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې ټک ټک شو.

اوچت رانيغ شو په خوشکه يې وويل
ښځې ورشه ګنې په مايې داخل سم بيابه کوې، ورته ووايه مادک نشته په خوارۍ پسې تللی دی !

ښځې غټې پايڅې سره راټولې کړې د کوټې ور يې په درب وواهه ووته، لا برنډې ته نه وه رسيدلې چې دروازه بياووهل شوه

غږ يې کړ
درغلم څه تندر را لويدلی چې داسې په توده غلانځ يې؟ !
مادک کړکۍ ته ور ولاړ شو پرده يې لږ يوې خوا ته کړه، ببر تارونه يې سترګو ته ودريدل.
توري مادک لالا ته غږ کړه، کليوالو ويل نن د خازم اکا په هجره کې بنډار دی.

ښځې وويل
ځی خوار شئ، مادک خوستاسو د ساتيرۍ نه دی چې ټوله ورځ به يې غيږوۍ، څه ورک شه سره له خازمه، مادک نشته پرون سهار په خوارۍ پسې له کوره...
خبره يې نه وه پوره کړې مادک له کړکۍ پرې غږ کړ
درغلم بازګليه درغلم
ښځه حيرانه ودريده!
په مادک پسې يې ځادر ځمکه جارو کوله له دروازې ووت
په تلو کې يې وويل.
دروازه بنده کړه ويده نه شې! چې بيا به يې په ډبولو ټول کلی را ويښ شي زه بيرته راځم .

22

ليکونکی :عبدالهادی همت

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه پاچا امر وکړ، چې سپین ږیري بوډاګان باید ټول ووژل شي، هغلته یو زلمی و، له خپل پلار سره یې بې ساري مینه وه. زلمی چې له یاد حالت نه خبر شو، پلار یې د کور په یوه پټه کوټه کې خوندي کړ، د یاد پاچا فوځ چې کله راغلل، پلټنه یې پیل کړه؛ خو په موندلو یې بریالي نشوو، بیرته خالي لاس ستانه شوو.

د وخت په تېرېدلو پاچا د جاسوسانو پر مټ ومونده، چې هغه خپل پلار پټ کړی دی. پاچا و انګېرله، وړاندې له دې، چې پلار یې ووژل شي او زوی یې بندي کړای شي، پرې ازموینه وکړه..

یو فوځي یې ور واستاوه، ورته یې کړه: پاچا در نه غواړي، چې صبا وختي د هغه په وړاندې پلی سوور حاضر شې. زلمی حیران شو، پلار ته د مشورې له پاره ورغی، یاده پېښه یې ورته بیان کړه. پلار یې موسکی شو ویې خندل! ورته یې کړه: په یوه ستر لرګي پښې واړوه، د پاچا د ناستې ځای ته مخامخ پلی سوور ورشه. همداسې یې وکړل. پاچا د یاد ځوان له زیرکۍ او پوهې نه حیران شو!

پاچا ورته وویل: ځه لاړ شه، صبا لوڅې پښې په ګوتو کې راشه! هغه بیا د پلار په لور و خوځېد، د پاچا په غوښتنه یې خبر کړ. پلار ورته ویل: ستا موزې را و باسه، هغه همداسې وکړل. پلار یې له موزو نه لاندینۍ برخه (تلی) وویسته، ول اوس یې په پښو کېباسه، پاچا ته ورشه. هغه همداسې وکړل. پاچا یې بیا له زیرکۍ او هوښیارۍ نه اغېزمن شو.

دریم ځل پاچا ورته کړه: ځه لاړ شه، صبا په داسې حال کې راشه، چې دوست او دوښمن در سره وي. ځوان ولاړی، یاده کیسه یې پلار ته بیان کړه. د پلار یې په شونډو موسکا خوره شوه، ورته یې کړه: له ځان سره خپله ښځه او خپل کورنی سپی مله کړه، هر یو د پاچا په وړاندې ووهه. ځوان ور غبرګه کړه: څنګه؟ پلار ورته کړه: بس همداسې وکړه، و به ګورې، چې څه کېږي!

زوی د خپل پلار د مشورې سره سم د پاچا په وړاندې، ښځه ووهله! هغه په سوو کړیکو سر شوه، خپل مېړه ته یه کړه: ژر ده، چې په کړې کړنه به (پښېماني) شې. سم د لاسه یې پاچا خبر کړ، چې مېړه یې پلار په ځمکنۍ سمځه کې پټ ساتلی دی. مېړه یې همدلته پرېښود، هغې د کور پر لور موخه کړه. له مشورې سره سم یې سپی هم وواهه، هغه هم په غپا ترې وتښتېد. پاچا ورته کړه: په همدې کړنلاره کې د وفا او جفا څرک څه ده؟ ځوان سپی را وباله په بیره د څښتن خوا ته راغی په داسې حال کې چې د مینې اظهار یې کاوه، اما ښځه په خپله موخه لاړه، ربښتیا تر بده ښځه، سپی هم زیاته وفا لري؟

پاچا ورته کړه: سبا پلار هم در سره راوله. په سبا د پلار په ملتیا د پاچا و محکمې ته وړاندي شو. پاچا یې و پلار ته کړه: له دې امله چې یو پوه او او زېرک وګړی یې؛ ته به زما مشاور او مرستیال یې! زوی یې د پلار د حکمت له امله د مرګ له لومې خلاص شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځینې لیکوالو څو مرغلرې پېږ یلې وي ، او له تاسو سره مي شریکې کړي، که کومه سهوه یه لیکو کي شوې وي، هیله ده ښښنه وکړئ.

ماخذونه

پورتنی لیکلې کیسي د ځینو لیکوالو هم دي ، چي له هغه جملي څخه دي ؛:

I. محترم عبیدالله پټان
II. محترم خلیل جمال –
III. محترم شاهین
IV. محترم عبدالله حیران
V. محترم جانباز

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library